

tostem zapsaným na jeho jméno zůstává beze změny. Vstup nového společníka a majetkové změny tím vyvolané odehrávají se vesměs jen uvnitř onoho společenského celku. Nenastává převod vlastnictví ani pro parte indivisa s tohoto celku na nového společníka, nýbrž nastává — aspoň s hlediska pravidel o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí — pouze uvnitř onoho celku nové interní rozdělení společného majetku mezi členy společnosti v ten způsob, že dosavadní členové společnosti postupují části svých společenských podílů novému členu. Jenom oni, nikoli společnost jako celek, jest tu zcizitelem. Ještě jasněji vystupuje nutnost této a nemožnost oné konstrukce v případech změny v poměru podílů společníků beze změny v osobách, které odst. 7 § 1 klade na roveň vstupu nového společníka do společnosti. Tak vysvětluje se také, že dávková pravidla uznala nutným stanovit v odst. 6 a 7 § 1 výslovně, že »změnu v osobách rovnati jest převodu ideálního podílu«, a že »obdobně jest naložiti se změnou v poměru podílů společníků beze změny v osobách«. Neboť kdyby dávková pravidla případy ty pokládala za převod ideálního podílu na nemovitosti se strany společnosti jako celku na společníky, spadaly by již pod ustanovení odst. 1 (převod podílu na nemovitosti), a nebylo by třeba ustanovení zvláštního. Stejně svědčí naznačenému pojetí okolnost, že § 16 odst. 5 uznal za nutno v uvedených případech výslovně uložit povinnost podávati oznámení a vysvětlení o změnách v osobách a poměru podílu společníků; ustanovení toho nebylo by třeba, kdyby pravidla pokládala společnost za zcizitele, neboť pak by jí povinnost oznamovací postihovala již podle normy odst. 1.

Z uvedeného plyne, že vstup nového společníka do veřejné obchodní společnosti, která má nemovitosti, nutno pojímati jako převod ideálních podílů na těchto nemovitostech s dosavadních jednotlivých společníků na nového v té míře, která odpovídá poměru účastenství těchto společníků a nového společníka na jmění společnosti. Zciziteli jsou jednotliví dosavadní společníci, a převod s každého jednotlivého z nich na společníka nového dlužno posuzovati samostatně, a tudíž i ohledně každého takového převodu posouditi samostatně, není-li s hlediska § 4 prav. dávkové povinnosti prost.

Nař. rozhodnutí, které spočívá na opačném, nesprávném právním názoru, bylo proto podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 12.333.

Pojišťovací právo: Podle zákona č. 221/1924 Sb. a č. 184/1928 Sb. postihuje každého společníka veřejné obchodní společnosti povinnost platiti pojistné, které připadá na podnik společnosti.

(Nález ze 16. března 1936 č. 11.677/36.)

Věc: Gremiální nem. pojišťovna v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 24. května 1933 (za zúč. M. S. v Praze adv. Dr. Eduard Hasenberg z Prahy) o ručení za pojistné.

V ý r o k : Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y : Platebním výměrem z 10. listopadu 1932 uložila stěžující si pojišťovna podle § 170 zák. č. 221/1924 a 184/1928 M. S., aby jako manželka Dra Borise S., veřejného společníka firmy Merkur-Film Kosar a spol. v Praze, zaplatila pojistné 2.913 Kč 65 h za dobu od 1. července 1930 do 31. srpna 1931.

Rozhodnutím z 31. března 1933 magistrát hlav. města Prahy zrušil platební výměr stěžující si pojišťovny pro nezákonnost.

Nař. rozhodnutím žal. úřad zamítl odvolání pojišťovny a potvrdil v odpor vzaté rozhodnutí první stolice z těchto důvodů: Firma »Společnost pro obchod a půjčování filmů Kosar a spol.« je veřejnou obchodní společností ve smyslu ustanovení čl. 85 obch. zák., tudíž firmou zapsanou v obchodním rejstříku. Protokolovaná firma jakožto samostatná právní jednotka je právním subjektem odlišným od osoby podnikatele nebo osob společníků, kteří utvořili společnost, jejíž firma byla zaprotokolována. V daném případě je tudíž považovati jmenovanou veřejnou obchodní společnost za podnikatelku čili zaměstnavatelku. Společníci této firmy jsou toliko spolupodnikateli. Ani z ustanovení § 8 nem. poj. zákona, ani z ustanovení § 170 nem. poj. zákona nevyplývá, že by manželka spolupodnikatele byla práva ze závazku podnikatele vůči nem. pojišťovně.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost vytýká především, že nař. rozhodnutí je kusé, ježto se nezabývá výrokem první stolice, která zrušila platební výměr také z toho důvodu, že v něm byla firma uvedena v jiném znění, než jaké je protokolováno. Námitka tato je bezdůvodná. Odvolací úřad posuzuje případ zcela samostatně a není obmezen na přezkoumávání důvodů první stolice a může odůvodnění nižšího úřadu nahraditi odůvodněním svým.

Názoru vyslovenému v nař. rozhodnutí vytýká stížnost nezákonnost a dovozuje, že podnikatelem a zaměstnavatelem není veřejná obchodní společnost, nýbrž její společníci, a z toho vyvozuje, že zúčastněná strana M. S. ručí za pojistné, které je povinen platiti její manžel. Stížnosti jest dáti za pravdu, že názor žal. úřadu je právně mylný.

Jetliže jest jako zaměstnavatel označena veřejná obchodní společnost (čl. 85 a n. obch. zák.), postihuje povinnost platiti pojistné každého z veřejných společníků a na každém z nich lze pojistné vymáhati, neboť společníci ručí podle čl. 112 solidárně celým majetkem za všechny závazky společnosti, stihá tedy každého veřejného společníka plně podnikové risiko. Z toho vyplývá, že podnik veřejné obchodní společnosti se provozuje na účet jednotlivých společníků, že každý společník je podnikatelem, resp. zaměstnavatelem a že každého společníka postihuje povinnost platiti pojistné, které připadá na podnik společnosti (srov. nálezy Boh. A 6867/27 a 11.382/34).